

'Als ik maar geen diva word'

Annemie Van den dael

Annemie Van den dael

Ze toerde de wereld rond met het theatercollectief Ontroerend Goed, viel met haar eigen voorstelling in de prijzen in Edinburgh, staat op de set van Dominique Derudder's nieuwe film en is te zien in Patrice Toyes 'Little Black Spiders'. Iedereen wil een stukje van Charlotte De Bruyne: actrice van 21, tussen meisje en it-girl.

SARAH THEERLYNCK

Je hoort het aan haar Gentse klanken en guitige lach, ziet het wanneer ze haar grote blauwe ogen opslaat en voelt het in alles wat ze zegt: Charlotte De Bruyne geniet. De jonge actrice heeft er ook alle redenen toe. Ze kaapte net de prijs voor beste opkomende compagnie weg op de Edinburgh Fringe, het grootste kunstfestival ter wereld en gisteren mocht ze de rode loper op van het Filmfestival in Oostende. Daar werd in avant-première Little Black Spiders van Patrice Toye voorgesteld. De film vertelt het op ware feiten gebaseerde verhaal van een aantal zwangere tienermeisjes die, in het Vlaanderen van de jaren 70, op een zolder verborgen werden om in

alle anonimiteit te bevallen. Charlotte speelt Roxanne, een wat ruige flapuit, worstelend met haar hormonen en demonen. Het is meteen haar filmdebuut.

Toye zag Charlotte spelen in Pubers bestaan niet, de bejubelde voorstelling van het theatercollectief Ontroerend Goed, en wist dat ze haar Roxanne gevonden had. "Dat personage lijkt op mij", vertelt de actrice. "Ik had het gevoel dat ik een jongere en naïevere versie van mezelf moest spelen. Dat wilde en spontane: ik heb dat ook in mij."

Charlotte is spontaan. Ze zegt het zoals ze het voelt. De dingen zijn "heftig", "hardcore" en "de max", en aan valse bescheidenheid doet ze niet. "Natuurlijk droomde ik ervan ooit mee te spelen in een film. Ik denk dat iedereen die ervoor kiest om te acteren, daarvan droomt. Aan theater heb ik mijn hart verloren. De voldoening om je eigen voorstelling te spelen, is onbeschrijflijk, omdat het helemaal van jezelf is. Film is anders. Je duikt in het project van iemand anders en laat een personage onder je vel kruipen. Ook geweldig om te doen. Maar ik zou nooit met theater kunnen stoppen. Dat klinkt absoluut en misschien zeg ik binnen tien jaar iets anders, maar zo voel ik het nu wel. Ik wil die persoonlijke manier van werken niet verliezen. Hoewel Patrice's manier van werken ook persoonlijk was. Op de set zorgde ze ervoor dat iedereen elkaar kende en zich op zijn gemak voelde."

Die eerste momenten voor de camera: hoe waren die?

"Nog nooit in mijn leven heb ik een slapeloze nacht gehad. Tot de eerste keer dat ik de set op moest. Sindsdien lijken de slapeloze nachten zich op te stapelen (lacht). Gelukkig begonnen we die eerste draaidag met een groepsscène en

moest ik pas in de tweede of derde opnameweek alleen voor de camera. Dat scheelde."

Begin je als actrice op den duur van zo'n personage te houden?

"Het mooie aan film is dat er een nieuwe werkelijkheid ontstaat. Op de set zat ik vaak in het kamertje van Roxanne, aan mijn bureautje Joepies van de jaren 70 te lezen. Zo sloop dat personage in mijn lijf. De grens tussen waar zij stopte en waar ik begon, werd erg dun. Patrice noemde me ook steeds Roxy. Niet als een bewuste truc, denk ik, maar omdat ik op dat moment Roxanne was voor haar. Zij zat zó in dat verhaal. Als ik moest wenen, stond zij ook te huilen achter haar camera. Herinner je je die scène waarin wij allemaal beginnen te dansen? Nadat die ingeblikt was, kwam ze geëmotioneerd van achter haar camera vandaan. 'Dit is de film voor mij! Dit is wat ik wil vertellen! Ik zie jullie allemaal zo graag!' Zelf ben ik nogal een rationele, maar ik vond dat heel schoon van haar."

Heb je er ooit zelf over nagedacht wat je zou doen als je ongewenst zwanger was?

"Zoals elk tienermeisje, denk ik. Ik dacht daar vroeger altijd in absolute termen over, net als Roxanne. 'Als het mij zou overkomen', zei ik dan, 'laat ik het weghalen'. En waarschijnlijk had ik dat ook gedaan. Nu is het anders. Ik heb nu al vier jaar een lief. Dat vind ik ook zo heftig. Hoe stabiel je leven wordt, hoe egoïstischer de keuze voor abortus. En als ik dan denk aan Roxanne en al die andere meisjes. Negen maanden lang hebben zij een kind voelen groeien in hun lijf."

Patrice heeft vooral de band tussen jullie personages mooi in beeld

heeft gebracht. 'Het ondoordringbare meisjesverbond', noemde ze dat. Herkende je dat uit je eigen leven?

"Toen ik nog in de middelbare school zat, had ik ook een hechte band met drie andere meisjes. We waren altijd samen. Er is iets tussen meisjes dat niet gebeurt tussen jongens en meisjes. Daar geloof ik hard in. Uiteraard was het niet zoals in de film, maar dat meisjespact: ik ken dat wel. Nog steeds, trouwens. Eén meisje van die bende is nog altijd mijn beste vriendin."

Voel jij je eigenlijk nog een meisje? Of toch al vrouw?

"Dat hangt af van het moment. Maar de laatste tijd voel ik me wel meer vrouw dan meisje. De onschuld is er uit aan het gaan. Ik voel ook dat mensen anders naar mij beginnen te kijken. Ze zien minder de mademoiselle, meer de madam. Ik ben natuurlijk nog altijd jong en zie er ook zo uit, maar toch. Het gaat meer om hoe je je voelt en wat je uitstraalt, denk ik, dan om hoe je eruitziet. Het is ook superdruk de laatste tijd, ik moet van alles regelen. Niet dat ik me nooit meer een meisje voel. Als ik op zondag op bezoek ga bij mijn ouders en ik zit met mama in de zetel tv te kijken, ben ik wel weer honderd procent dat meisje."

Momenteel sta je op de set van Flying Home, de nieuwe film van Dominique Deruddere. Is de sfeer even aangenaam als tijdens de opnames van Little Black Spiders?

"Dat kan ik nog niet zeggen. Ik heb nog maar een paar draaidagen achter de rug. Maar ik ben in de wolken dat Dominique mij gecast heeft. Het is wel Dominique Deruddere, hé! En mijn medespelers zijn acteurs als Josse De Pauw en Jan Declair. Jan Declair: kun je je dat voorstellen? Toen ik zes was, was hij nog de verpersoonlijking van de sint voor

mij en nu sta ik er samen mee op een set!"

En dan hebben jij en Nathalie Verbeke op het Edinburgh Fringe Festival ook nog eens de prijs voor beste opkomende compagnie gewonnen met jullie voorstelling XXXO. Alles wat je onderneemt, lijkt te lukken.

"Die voorstelling spelen in Edinburgh was hardcore. We zetten ons eigen decor op, gingen zelf flyereren en met allerlei mensen praten. Met Ontroerend Goed waren we veel gewoon. De zalen zaten zomaar vol en wij dachten dat dat normaal was. En dan moet je opeens zelf je publiek vinden. Toch was het wat ik wilde. Ik wilde zelf de dingen uitzoeken. Het was het juiste moment.

"Mooi ook dat ik ongeveer gelijktijdig een ander soort acteren mocht ontdekken op de set van Patrice. Kleiner, ingetogener. Het voorbije jaar was fantastisch. Voor het eerst zelf een voorstelling maken, voor het eerst meespelen in een film."

Is het allemaal niet te vroeg?

"Het is vooral veel. Maar vroeg? Je kunt toch niet vroeg genoeg beginnen? Al heb ik wel onderschat hoe heftig het allemaal is. Ik wil leren daar goed mee om te gaan. Hoe geen arrogante filmdiva te worden(lacht). Ik ben daar echt mee bezig, want ik denk dat ik wel gevoelig ben voor de verlokkingen van de roem. Maar ik vind het belangrijk te weten wie ik ben en daaraan vast te houden. Gelukkig is er mijn lief. Als ik met kappers thuiskom, zegt hij al vlug: 'Alsjeblieft, geen streken krijgen, hé.' Het is dus wel goed dat ik nu net een maand voor mijn publiek heb moeten vechten."

In XXXO wenen jullie met z'n tweeën een uur lang op scène. Waarom?

"Omdat Nathalie en ik ontdekten dat we alletwee foto's maakten van onszelf terwijl we weenden. Toen we een eigen voorstelling wilden maken, voelden we dat we daar iets mee moesten doen. Ook omdat we steeds meer vriendinnen vonden die ook weenfoto's hadden gemaakt van zichzelf.

"Wat doet ons huilen? Hoe kunnen we onszelf doen wenen? Wat is een echte traan, wat niet? Dat zijn de vragen die we onszelf stelden voor het stuk. Vijf maanden lang hebben we films nagespeeld, maar ook compleet foute scènes uit series als Thuis en Home and Away, personal shitopgedolven. Maar XXXO gaat ook over acteren en de grens tussen wat echt is en wat niet. Soms werd het publiek mee triest met ons, waarop we iets compleet onnozels begonnen te doen en de toeschouwers zich wat bedrogen voelden. Het godverdomme-ze-hebben-mij-liggen-gehad-gevoel was ook belangrijk."

Zegt het stuk iets over jullie generatie?

"We zitten met onze computers op scène, werken met YouTube-fragmenten. Zo tonen we hoezeer onze generatie direct verbonden is met alles wat er gebeurt in deze wereld en hoe gevoelig - en tegelijk ongevoelig - we daaraan zijn. Als je dat wilt, kan je op YouTube vijftig keer na elkaar kijken naar een meisje dat doodgeschoten wordt. De repeatknop is right there."

Jullie generatie wordt vaak als oppervlakkig en materialistisch bestempeld.

"Ik heb het gevoel dat we een generatie zijn die goed doorheeft dat we veel shitzullen moeten dragen. Als wij veertig zullen zijn, zullen we al met veel hebben moeten afrekenen. In mijn leefwereld beseft iedereen dat wel. Er is een groot verantwoordelijkheidsgevoel. Veel vrienden van mij proberen iets te doen. Niet dat ze op straat komen

en roepen tegen het systeem, maar ze zijn wel op zoek naar zingeving. Ik heb niet het gevoel dat wij een apathische generatie zijn. Veel van mijn vrienden zijn artistiek bezig en je voelt dat zij zich er bewust van zijn dat zij over wat ze maken verantwoording moeten kunnen afleggen.

"Een vriendin van mij is net twee maanden les gaan geven aan kinderen in India. Zelf zie ik mezelf zoiets niet doen. Ik zou het niet durven, denk ik. Maar het hoeft niet zo extreem. Mijn zus die liedjes schrijft over hoe jammer ze het vindt als de liefde oppervlakkig wordt: ook zij dóét iets. De opwarming van de aarde wordt er niet mee afgeremd, maar het is ook legitiem. Zolang je maar een zeker besef aan de dag legt."

Je acteert al sinds je twaalfde. Wist je meteen: dit is het?

"Het was vooral mijn moeder die doorhad dat acteren misschien wel iets voor mij zou zijn. Ooit is ze met mij naar een stuk gaan kijken van de Kopergieterij en ik was toen zo jaloers op die gasten op het podium dat ze me aanspoorde me bij de compagnie aan te sluiten. Dat was een revelatie. Alles is er gebeurd voor mij. Ik stond er voor het eerst op een podium, werd er voor het eerst verliefd - op de king van het moment, uiteraard (lacht).

Wellicht was het ijdelheid, toen. Op je twaalfde hoor je jezelf toch gewoon graag bezig (lacht)? Op mijn kamer stond ik als kind moederziel alleen gedichtjes voor te dragen, terwijl ik veel liever had gehad dat er mensen naar mij luisterden.

En op een dag kwam Alexander Devriendt van Ontroerend Goed, mijn huidig lief, bij de Kopergieterij om Pubers bestaan niet te maken. Toen vond ik pas echt helemaal wat ik zocht. Bij elk stuk dat Ontroerend Goed maakt, voel je dat besef waar ik het net over had. Daardoor ben ik ook niet in die ijdele fase van het begin blijven steken. Ik heb het altijd fantastisch

gevonden om in de kijker te staan, maar gelukkig is er gaandeweg een laag bijgekomen. Ik ging nadenken over wat voor stukken ik wil maken, wat ik de mensen wil vertellen. Ik wil het hebben over wat ook hen bezighoudt. Als je ontdekt dat wel meer meisjes foto's maken van zichzelf terwijl ze aan het wenen zijn, dan moet je daar iets mee doen, vind ik. Dat zégt iets."

Alexander Devriendt is je lief, maar ook je leermeester. Een relatie met hem beginnen, was wellicht niet evident?

"Het was geen taboe, dat is een te groot woord, maar in het begin leek het voor velen wellicht een beetje vreemd: de regisseur van jongerentheater samen met een van de jongeren. Er zullen destijds wel veel mensen over geroddeld hebben, maar op een directe manier heb ik daar nooit last van gehad. En nu we vier jaar samen zijn en iedereen kan zien dat het tussen ons klopt, is het ook geen punt meer."

Twijfelde je niet aan de oprechtheid van je gevoelens? Misschien was je wel gewoon het pubermeisje dat valt voor haar leraar?

"Nee. Ik was niet zo'n meisje dat voor haar leraar of enig ander figuur van gezag viel. Alexander is gewoon ne vent waar ik zot van geworden ben. En ja, ik vind hem de beste theaterregisseur van Vlaanderen, maar wat hij maakt, is ook voor een groot stuk wie hij is.

"Ik blijf ook bewust werken voor Ontroerend Goed en het platform Ontroerend Goed Support, dat jonge makers steunt. Ik voel me zo goed bij die bende, waarom zou ik ze dan nu al verlaten?"

Ben je, door al zo jong met hen op tournee te gaan, sneller volwassen geworden?

"Ja, net zoals iedereen die meespeelde in Pubers bestaan

niet. Op een bepaald moment waren we te oud geworden om nog in de voorstelling mee te spelen en toen hebben we allemaal aan den lijve ondervonden hoe het voelt als iets dat zo heftig is, eindigt. Bovendien hebben we door dat stuk al jong geleerd dat het belangrijk is je eigen weg te vinden en keihard te werken. Dat merk je aan ons parcours nu. Nathalie en ik zijn de enigen die zijn blijven acteren, maar alle anderen hebben wel heel bewust de keuze gemaakt om een andere weg in te slaan. Ze zijn fotografie gaan studeren, of architectuur. We zijn sneller serieuzer geworden dan veel van onze leeftijdgenoten, denk ik.

Wat als je theater- en filmcarrière toch in het slop raakt. Heb je een plan B?

"Niet echt. Ik wil wel nog mijn diploma aan het KASK halen, maar een plan B: ik zou het niet weten. Wel weet ik: ik zou iets anders zoeken. Ik zou het wel snel genoeg doorhebben als het niet meer werkt. Maar nu wil ik vooral genieten en niet te pessimistisch denken. Ik ben 21 en voel me helemaal vrij. De max, toch?"

Little Black Spiders, vanaf 19 september in de zalen.

"Kun je je dat,,

"voorstellen? Toen,,

"ik zes was, was,,

"Jan Declair nog,,

"de verpersoon-,,

"lijking van de sint,,

"voor mij en nu,,

"sta ik er samen,,

"mee op een set!,,